

Det særlige øliv

Lørdag den 18. juli 2026 kunne man i Kristeligt Dagblad læse en tankevækkende kronik. Titlen var ”Øen kalder, og jeg svarer”. Kronikken, som var skrevet af Marie Leth Meilvang, er en af finalisterne i Kristeligt Dagblads kronikkonkurrence under temaet ”Min beslutning”. Hun fortalte om at være flyttet midlertidigt til en ø uden nogen plan om, at det skulle blive længerevarende. Det blev det heller ikke. Men da hun og hendes familie en dag var flyttet videre til et midtfynsk bofællesskab, stod det pludselig klart, at der kun var ét at gøre: familien måtte tilbage til øen. Og det kom den.

Marie Leth Meilvang funderer over, hvorfor det er så vigtigt at bo et sted, hvor man tilsyneladende er isoleret, hvor en masse ting er mere besværlige end på fastlandet, og hvor skolegangen kræver daglig pendling fra 5. klasse. Og svaret er faktisk ikke så svært at få øje på, for sagens kerne er, at øen tilbyder et stærkt fællesskab, som man skal lede længe efter de fleste andre steder. Når man bor på en ø, deltager man i de muligheder, øen tilbyder. Hvis man bor på fastlandet, er risikoen for spredning – og dermed mindre fællesskab – langt større. På øen hører man til.

Da kronikken var læst til ende, blev øens navn endelig afsløret. Det var Strynø, Ærø's naboø.

Kronikken dukkede op på et tidspunkt, hvor jeg gik og spekulerede på, hvad der mon er vigtigt at fortælle til Ærø's mange turister. Det er lige blevet offentliggjort, at 375.000 gæster besøgte Ærø i 2025. Det betyder, at der for hver fastboende ærøbo kommer godt og vel 60 gæster. Det er mange, og hvis man sammenligner det med Ribena-saft, kan man uden videre fornemme, at smagen næsten forsvinder i en så tynd opløsning.

Det er klart, at den store turisttilstrømning påvirker ølivet. Det er uundgåeligt. Men bortset fra at man skal være lidt hurtigere med at bestille plads på færgerne, så er turisterne kun med til at forøge og forbedre tilbuddene for alle. Hvert år, når vi kommer til sommerferien, åbner der en masse spisesteder. Det myldrer med koncert- og festivalmuligheder. Og flere butikker holder ekstra åbent. Det hele er med til at gøre det sjovere at være turist, men så sandelig også ærøbo! Det hører med til historien, at uden øens mange gæster ville disse muligheder slet ikke opstå, for Ærø's 5750 indbyggere er jo slet ikke tilstrækkeligt, hvis man ønsker muligheder i dette omfang. Derfor betyder Ærø's gæster utrolig meget. Alle parter er vindere!

Skulle det ske, at man falder i snak med en turist, kan man altid fortælle nogle af de gode historier, som der er ganske mange af. Med stor fare for, at andre skal føle sig forbigået, kan nævnes Ommel Beboerforening, som har formået at skabe et kolossalt liv omkring beboerhuset, hvor alle hjælper til med de evner, de hver især har. Håndværkere hjælper med at istandsætte og renovere huset. Andre laver mad til fællesspisninger, nogle strikker, syr, laver gymnastik, står i fredagsbaren eller gør rent. Landsbyen lever, og det er derfor helt oplagt, at Ommel er med i opløbet om hæderen som Årets Landsby.

Det handler om fællesskab og sammenhold. Men hvad udspringer det af?

I vinter dukkede to arkitektstuderende op på øen. De interesserede sig for øens små badehuse på Vestre Strand og Eriks Hale, og de fik hurtigt kontakt til en del mennesker, som kunne hjælpe dem med forskellige oplysninger. Jeg kunne svare på et par historiske spørgsmål, og jeg benyttede anledningen til at spørge, hvordan de oplevede Ærø efter en uges ophold. Jo, det havde været helt fantastisk. Aldrig havde de været i kontakt med så mange mennesker, som tilmed stoppede dem i Superbrugsen og spurgte til deres projekt. Jeg måtte vide, om de – begge indfødte københavnere – dog ikke kendte til samme oplevelse i deres hjemlige nærområde? Men det gjorde de overhovedet ikke. Man interesserede sig ikke for hinanden, og det var virkelig dårlig stil at se direkte på folk. Ærø var helt anderledes. Lidt ud på foråret dukkede elever fra

Borups Højskole op. Historien gentog sig, og endnu en gang hørte jeg om overraskelsen ved at vise interesse for andre mennesker og have et fællesskab.

Ølivet fungerer imidlertid kun, hvis man forstår den gensidige afhængighed, at den ene ikke er noget uden den anden. Derfor hjælper man hinanden, hilser på hinanden og viser interesse for hinanden. Det var det, de arkitektstuderende og højskoleeleverne oplevede.

Midt i sommertravlheden kan man ikke altid nå at gøre lige meget ud af alle besøgende, men opgaven må alligevel være at undgå at fortynde Ærø-oplevelsen så meget, at den ikke smager af noget. Man kan jo aldrig vide, om man står over for en fremtidig ærøbo, der svarer, når øen kalder...